

Coves de can Soler de Secabecs

Torrelles de Foix

Ubicació

Comarca:	Alt Penedès
Lloc/Adreça:	A 350 m al sud de Can Soler de Secabecs, agafant el camí que voreja la casa pel nord a mà esquerra
Emplaçament	A uns 50 m a ponent de la cova de la Pesseta
Alçada:	595

Coordenades:

Latitud:	41.43309
Longitud:	1.552
UTM Est (X):	379020
UTM Nord (Y):	4587848

Classificació

Número de fitxa	08288 - 52
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Jaciment arqueològic
Estil / època:	Prehistòric Neolític Edats dels Metalls Antic Ibèric Romà
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Caldria dur-ne a terme la topografia espeleològica completa de les mateixes per a un millor coneixement de llur morfologia i dinàmica càrstiques.

Protecció	Legal
Observacions protecció:	Inventari de Patrimoni Arqueològic de Catalunya
Número inventari	Si. CCAA-7471

Generalitat i altres inventaris

Accés	Difícil
Ús actual:	Productiu
Titularitat	Privada
Titular:	08288A02500005

Fitxes associades:

[Cova de la Pesseta](#)

Descripció

Cavitats localitzades en una cinglera calcària triàsica al sud de Can Soler de Secabecs. Amb l'entrada oberta al sud-est, les dues coves dominen la conca del riu Foix a l'alçada del Molí de l'Horta.

La cova superior és fàcilment distingible des del corriol des del qual s'hi arriba, al seu costat esquerra. És només accessible amb mitjans d'escalada ja que es troba penjada a la penya a entre 4 i 4,5 metres per sobre de l'altra. És de dimensions regulars i de traçat laberíntic per la gran quantitat de blocs despresos, que formen pisos de diferents nivells. En un costat, prop de l'entrada, hi ha una petita sala circular de sostre baix. En aquest sector és on es van exhumar la major part dels materials recuperats. La boca d'entrada té aproximadament 1 metre de diàmetre i la llargada màxima de la cavitat és d'uns 12 metres. També hi va treballar, l'any 1959, P. Giró, i el 1974, J. Virella i altres membres del grup excursionista Talaia, de Vilanova i la Geltrú; a més de diversos membres de l'Associació d'Estudis Científics i Culturals de Mediona, l'any 1979. S'hi va localitzar ceràmica del neolític Antic Evolucionat, amb superfícies raspallades, decoracions amb crestes, mugronets, incisions en ziga-zaga, vores planes i arrodonides decorades. I del Bronze Mitjà i Final, amb cordons digitals, superfícies brunyides, cordons llisos, decoracions amb acanalats. També ceràmica Ibèrica comuna a torn oxidada amb decoració pintada, fragments d'àmfora romana i de ceràmica grisa medieval, a banda de terrissa moderna i, a més d'altres elements treballats en os, també restes antropològiques.

La cova inferior té l'entrada oberta al sud-est. El tram que se'n pot recórrer és força curt, de sostre baix i condueix a diferents gateres. El sòl està format per roques i terra solta. La boca fa 2 metres d'amplada màxima i 1,40 metres d'alçada i davant d'aquesta hi ha una plataforma on s'ha documentat la major part de les restes d'aquest sector. S'hi ha intervingut també en diferents ocasions.

Cal considerar que les coves han estat utilitzades durant una llarga seqüència cronològica, tot i que de forma discontinua: neolític antic evolucionat, bronze mitjà, bronze final, època ibèrica i romana, època medieval i temps moderns recents.

Pel que fa als usos de les cavitats, foren utilitzades durant l'edat de bronze com a espai funerari, segurament com a lloc d'enterrament col·lectiu, ja que s'han identificat ossos corresponents a diversos inhumats. No es descarta que en el decurs del bronze final s'hi duguessin a terme incineracions, però manquen elements clars que permetin corroborar-ho. L'escadussera representació d'indústria lítica també referma la hipòtesi d'una utilització bàsicament funerària d'aquest indret. De manera força esporàdica, les coves probablement van servir també de refugi i habitació durant el neolític antic, l'època medieval, etc.

Observacions:

S'hi accedeix des de la carretera BP-2121 (Vilafranca del Penedès-La Llacuna). Entre els quilòmetres 20 i 21 cal agafar un desviament a l'esquerra per un camí terrer que s'endinsa a la zona de les Llombardes i, en direcció sud/sud-oest, cal anar cap a la masia de Can Soler de Secabecs. Després de deixar el cotxe s'ha d'agafar un camí pel límit dels camps de conreu i travessar un bosc de pins blancs en direcció sud, uns 400 metres, fins arribar dalt de la cinglera. Cal baixar pel conegut Abric / Túnel de Can Soler de Secabecs en direcció nord-oest per un corriol. A uns 30 metres, a una alçada una mica inferior, hi ha les dues entrades de les Coves de Can Soler de Secabecs.

Al llarg de les successives exploracions efectuades mai se n'ha realitzat la topografia, per la qual cosa encara es desconeix si estan comunicades entre elles, tal i com ha suggerit algun autor.

També es coneix amb el nom de Cova de les Puces

Història

Ambdues coves han estat parcialment excavades de manera força intermitent des de l'any 1959. A partir de llavors s'hi van anar efectuant diverses intervencions clandestines de grups excursionistes i d'aficionats a l'arqueologia. Es coneix la intervenció, l'any 1974, per part de l'Agrupació Excursionista Talaia, de Vilanova i la Geltrú. A cavall entre els anys 1979 i 1980 també hi van intervenir alguns membre de l'Associació d'Estudis Científics i Culturals de Mediona.

Bibliografia

GIRÓ, Pere. 1962. "Notas de Arqueología de Catalunya y Baleares. II. Torrelles de Foix". Ampurias. XXIV, p.308.

PINTA, J. "Addenda al repertori de cavitats d'interès arqueològic de la Província de Barcelona. Sant Quintí de Mediona (Alt Penedès)". Exploracions. 8, p.19.

RAURET, Ana Maria. 1963. El proceso de la primitiva población del Panadés. Barcelona, 1963. p.145-146. Tesi de Llicenciatura per la Universitat de Barcelona.

[Http://invarque.cultura.gencat.cat/Fitxa?index=15&consulta=MCU2KzA4Mjg4MyU=&codi=7471](http://invarque.cultura.gencat.cat/Fitxa?index=15&consulta=MCU2KzA4Mjg4MyU=&codi=7471)